

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Conferința din 28 Iulie 1968

A primi și a dăruii - partea întâi

Lectura meditației zilei.

Pentru a se elibera, ființa umană trebuie să permită individualității sale (natura sa superioară) să se manifeste, degajându-se de influența personalității sale (natura sa inferioară).

Pentru a avea o idee clară despre personalitate și individualitate, trebuie să vă dau câteva imagini, iar una dintre cele mai bune vine, de altfel, de la cuvântul “persona” - ea este o mască, un om care-și pune diferite măști pe chipul său, își schimbă personalitatea, dar rămâne mereu același. Iată că teatrul ne va da o idee exactă, un actor, un artist care este obligat să joace mai multe roluri, și în fiecare piesă este îmbrăcat altfel, joacă în alt mod, se manifestă diferit. Iată ceea ce reprezintă personalitatea: rolul pe care îl joacă, pentru puțin timp, pe care-l schimbă apoi, dar omul însuși rămâne neschimbat, rezistă timpului. Această comparație este foarte potrivită pentru personalitate. Așadar ființa umană, care trebuie să trăiască o încarnare, o existență, se îmbracă, își pune o mască, ceea ce înseamnă că își ia o personalitate și se manifestă într-un fel sau altul, este femeie sau bărbat, și iată că într-o altă reîncarnare revine un altul, cu o altă personalitate, dar de fapt, el este mereu el însuși. Atunci, acest “el însuși” care rămâne este etern, nemuritor, iar “persona”, ea este trecătoare. Iată, ceea ce este personalitatea. Ca în teatru.

Și tot ceea ce rămâne, care se înscrie ca o moștenire, ca o bogăție, din toate achizițiile, din toate ucenicțiile prin care a trecut în timpul vieții, tot ce rămâne înscris și care trebuie transmis de la o reîncarnare la alta, este deci, ceea ce se păstrează în individualitate. Iar personalitatea se duce, dispare, nu mai rămâne nici o urmă de ea. Dar, toate achizițiile, toate bogățiile, toată înțelepciunea, acumulate, rămân moștenire, ca o bogăție inseparabilă de individualitate.

Atunci, individualitatea poate fi comparată cu soarele, și personalitatea cu luna. Și, ca și luna, ea este schimbătoare, tot timpul se modifică, fără o lumină proprie, și fără un centru ca soarele; personalitatea este și ea schimbătoare, instabilă și fără

centru, pe când individualitatea este ca soarele, mereu strălucitoare, luminoasă, puternică.

Și acum, când vă întrebam ieri pentru cine lucrați?... Dacă lucrați numai pentru personalitate, adică pentru ceea ce se schimbă, se transformă, și care în final nu vă va lăsa nici o urmă, atunci toată munca, toate bogățiile, toate achizițiile sunt pierdute, risipite, ați lucrat în zadar. Iar acum, pentru a ne face o idee mai clară despre când și unde lucrăm pentru personalitate și unde lucrăm pentru individualitate, trebuie să analizăm câteva exemple din viață.

Care este cea mai puternică, cea mai remarcabilă calitate a personalității? Ei bine, ea vrea întotdeauna să ia, să posede, să se cramponeze, să rețină, să păstreze, să amplifice. Atunci, în acel moment, ea lucrează, dar în domeniul intelectului, al inimii și al voinței, pentru că personalitatea este o trinitate, și ea - ceea ce nu v-am spus - personalitatea este o trinitate răsturnată. Individualitatea este o altă trinitate, dar redresată, așezată. Asta înseamnă că personalitatea gândește, simte și acționează, dar într-un scop cât se poate de egoist, egocentric, de acaparare, de îmbogățire, și în acel moment, dacă nu există alte persoane sau alte forțe care să-i împiedice această tendință, care este cu adevărat o tendință posesivă, egoistă, ea se irită, devine răutăcioasă, crudă, vindicativă, răuvoitoare, nocivă, ea se înarmează, și iată toate manifestările personalității, care vrea să păstreze ce-a câștigat, ceea ce vrea ea. Așadar, toate gândurile sunt îndreptate mereu către ea, adică către a lua. Inima, adică sentimentele, sunt permanent orientate către ea, către bucuriile vieții, iar voința sa este tot timpul axată pe ideea de a acționa în folosul său. Iată ce este personalitatea.

Pe când, individualitatea, oh, ea vrea să țâșnească, să strălucească, să dea, ea vrea să lumineze, să ajute, să susțină. Așadar, ea dă ceva de la ea, propagă ceva, emană ceva, dar ce anume? Ei bine, ceva ce nu e personal, precum personalitatea, ceva impersonal. Ea vrea să facă eforturi, să se angajeze, să se sacrifice, să-și arate abnegația, renunțarea, sacrificiul, generozitatea, și iată de ce, ea nu reține nimic, nu păstrează, nu se irită dacă vine cineva să ia, se bucură să vadă că ceilalți se hrănesc, se adapă, se luminează, ea e fericită și mulțumită. Și individualitatea posedă o inteligență, o inimă și o voință. Astfel, inteligența ei înseamnă strălucire, inima ei încâlzește, iar voința ei înseamnă însuflețirea, eliberarea celorlalți.

Iată deci, cele două naturi, complet diferențiate, dar existând împreună în același corp, aruncate la un loc, iar omul, ca o entitate, care nu se cunoaște pe sine, încă, este solicitat de cele

două forțe, de cele două puteri, de cele două legi, una egocentrică, iar alta heliocentrică. Sau, dacă vreți, o forță care este centripetă, iar alta care este centrifugă. Iar omul se află între cele două forțe. Și dacă el se apropie de personalitate, adică spre concepțiile, filozofiile, înțelegerile egoiste, obișnuite, omenești sau animalice, în acel moment este prins în ghearele personalității de acest curent egocentric, și astfel ajunge să muncească pentru a satisface personalitatea... fără a-și da seama că acest curent vine dintr-o altă regiune. Toată lumea găsește normal, normal să muncească numai pentru sine, să nu se ocupe niciodată de alții, de a putea chiar să-i înlăture, să-i zdrobească, să-i elimine, să îi domine, să-i persecute, pentru ca personalitatea să triumfe, să domine, să se îmbogățească.

Iar în această situație, adică această atitudine, este atât de propagată, atât de naturală, încât dacă veți povesti altora că ar trebui să fie altfel, ei vor fi stupefiați, vă vor privi ca picați din lună. Lumea întregă găsește că e normal să câștigi, să delapidezi, să înșeli, să-i manipulezi pe ceilalți, să-i îmbrobodești, să umbli cu vicleșuguri, este atât de firesc, de normal, ce-ar mai fi de spus! Astfel, lumea întregă este subjucată acestui cuvânt. Așa merge lumea! Ei da, dar rezultatele, consecințele și toate situațiile, ah, nu mai sunt atât de luminoase, de fericite, minunate, pentru că, fiind acum în serviciul acestei personalități, care nu se gândește decât la ea însăși, omul este obligat, forțat, să încalce multe reguli, legi, prescripții, calități, bunătăți, devenind ceva antipatic, dezagreabil, fraudulos, crud, arogant, contrar oricărei morale divine. Apoi, desigur, dacă exagerează, depășește limitele, vrea să înghită tot, să ia tot, să absoarbă tot, atunci vor apare repercusiuni, reacții, riposte, un întreg război se va dezlănțui împotriva lui. Și astfel va fi atacat până la distrugere, va primi lecții, lovituri, din când în când, va înțelege, poate, că este sclavul exclusiv al personalității. Consecințele nu vor fi îmbucurătoare, mai devreme sau mai târziu el va fi maltratat, detestat, urât, chiar de către proprii copii, de soția sa, de vecini, de părinți și va deveni crud, implacabil, rigid, ca atâția alții. Există atâtea exemple... Balzac, acest observator care a analizat, ca nimeni altul, natura umană, ne-a dat ca exemple în romanele sale tot felul de tipuri, individualități, personalități, monștri, de lăcomie sau generozitate. Și el nu este singurul...

De aceea, eu continui să vă vorbesc, pentru a vă fi mereu mai clare toate detaliile, toate nuanțele, deși sunteți la curent "grosso modo" cu ce reprezintă personalitatea și ce individualitatea, aceste două naturi. În timp ce există și alții, care sunt educați, instruiți, bine dezvoltati, și lor li s-a revelat ceea ce

este natura sublimă, superioară. Ei încearcă să intre, astfel, în celălalt curent!... Să dezvolte acum, alte calități; acea calitate care era ascunsă, aceea de a da, de a străluci. Iar pentru a realiza toate acestea există virtuți, pe care le-am enumerat, nimic altceva decât strălucirea, proiectarea centrului către periferie pentru a smulge ceva, a da ceva, a sacrifica ceva, din sine însuși. Astfel, veți fi obligați să învingeți în voi înșivă toate aceste tendințe ale personalității, frica, teama de a muri de foame, mizeria, toate aceste temeri vor fi învinse de către natura superioară, care va străluci, va da, va tâșni, va curge. Atunci toate aceste calități, care sunt menționate în religie ca abnegația, sacrificiul, renunțarea, nu sunt altceva decât manifestări ale individualității, care face eforturi de a se uni cu Domnul, fiindcă așa ceva este Dumnezeu.

Pentru a înțelege acum ce este personalitatea, ei bine, să luăm ca exemplu pământul și luna. Pământul, care ia, ia, ia, care primește, absoarbe mereu, nu dă nimic cosmosului, așa cum o face soarele. Poate, el strălucește puțin, văzut de pe Jupiter sau Saturn cu telescoapele - dacă ar fi posibil așa ceva - da, sărmanul Pământ va străluci puțin, ca și luna, ca și celelalte planete, dar această lumină nu vine de la sine, fiindcă pământul este incapabil s-o producă, fiindcă este egoist. Deci, toți oamenii care sunt egoiști, egocentriți, personali, nu pot să facă să strălucească lumina, fiindcă lumina nu este altceva decât ceva detașabil, care scapă sau se desparte de persoană, deci nimic altceva decât bunătate, iubire, generozitate, căreia nu îi este frică și teamă, da, în lumină, nu există frica și teama. În timp ce, toți ceilalți care nu pot ajunge la acest grad, de a da, de a străluci, de a scânteia, rămân șterși, opaci și devin pesimiști, triști, mahmuri...

Iată, dragii mei frați și surori, noile noțiuni care vi se dau, pentru a înțelege lucrurile. Și când vom deveni strălucitori, luminoși, ușori, destinși, dilatați, încântați, a doua lege va veni. Prima era mereu de a lua, de a lua, în ciuda tuturor, chiar călcând peste cadavre, distrugând lumea... de a lua pentru a ne îmbogăți, a avea, a poseda. Pentru a avea toate acestea, ești obligat să încalci legi, iar defectele apar apoi, defecte care nu sunt altceva decât manifestări ale acestei legi principale, de a lua, de a absorbi...

Priviți acum, ce este acum personalitatea, dintr-un alt punct de vedere: ea nu este nimic altceva decât o prăpastie care înghite tot. Iar individualitatea este un torent, un fluviu, un râu, un vârf înalt. Și alături abisul, care înghite tot, ia tot. Este o altă imagine a personalității. Desigur, există de lucru și în prăpăstii, dar un alt fel de lucru. Pentru a vă arăta că soarele este reîncarnarea acestei legi de "a da", voi arăta că pământul este încarnarea legii de "a

lua”. Aceasta nu înseamnă că pământul nu dă nimic, dar el păstrează pentru el, produce fructe, flori, dar numai pentru el. Credeți că de flori, de fructe beneficiază și alte stele? Nu! Ele sunt acolo pentru el însuși, pentru locuitorii săi, pentru copii. Pământul profită deci, ia, și face ceva cu ce a luat. Personalitatea, de asemenea, produce ceva, dar păstrează tot pentru ea, în timp ce soarele care produce ceva trimite acest “ceva” foarte departe, în spațiul infinit pentru ca și alte creaturi să beneficieze, să profite.

Iată deci, două legi pe care analiza mea le-a găsit, cu exactitate. Fizica, matematica, mecanica, vin să întărească cercetările mele. Veți găsi peste tot: legea absorbției și a difuziei, adică a propagării. Iar soarele este reîncarnarea, modelul, prin excelență, al acestei legi a strălucirii, a izbucnirii și atunci el dă, dă, dă... Vă spuneam că aveți nevoie de a schimba ceva în voi, în natura voastră, pentru a nu mai suferi fără încetare. Și ce-o fi dacă am ieși puțin din această stare de absorbție, de posesie, egocentrică, a personalității, și am învăța legea contrară? În lume nu vedeți decât atât, a lua, a fura mereu, cu abilitate sau nu, iar cel care se păcălește, plătește pentru ceilalți.

Dar, unde se poate învăța, acum, noua lege care va salva omenirea? Lângă cine? Fiindcă toată lumea găsește că este normal să furi, să înșeli, să păcălești. Atunci, dragii mei, unde să mergem să învățăm noua lege divină, în toată splendoarea ei, în toată plinătatea ei? Ei, la răsăritul soarelui, stând pe stâncă și așteptând să vedem manifestarea sublimă a acestei legi a individualității, a spiritului, a divinității, această izbucnire, această generozitate, acest dar al sinelui. Ei da, dar priviți, priviți, și nimeni nu vă explică ce se întâmplă, și cum să interpretați, puteți privi întreaga viață răsăritul soarelui și să continuați să fiți influențați de legea pământului. Să fiți legați de pământ și să nu fiți încă legați de soare. Dar, când vine cineva și ne explică ce înseamnă răsăritul soarelui, ce învățăm acolo, atunci totul devine formidabil. Vedeți atunci, puterea, grandoarea, imensitatea acestei legi de a da, a da, a da, și dacă înțelegeți aceasta, veți încerca să schimbați totul în voi, veți încerca să faceți sacrificii, mici renunțări, eforturi, să cedați, să rupeți ceva din voi, să vă bucurați că ați reușit să faceți ceva mic, care să semene cu soarele. Oare acesta este adevărul? Nu încă. Vă spuneam că există lucruri neînțelese în legătură cu soarele, și iată că totul este nou, nou, pentru toată lumea. Spuneam: “Iată, trebuie să devenim ca el”. Desigur, altfel vom fi mereu întunecoși, miserabili, lamentabili, demni de dispreț. Atunci când ne vom decide să ne schimbăm, să dăm indiferent ce - un sacrificiu -dar fără a aștepta recompensă, fiindcă soarele nu așteaptă recompensă, el dă și nu așteaptă. În timp ce aici, sunt

oameni care se sacrifică puțin, dar așteaptă să primească ceva, cel puțin o laudă, o mulțumire, un compliment. Ei bine, atunci apare pământul, soarele dispare..., trebuie mers sus, foarte sus, încă, încă..., iar ceea ce vă spun acum nu este pentru oamenii rudimentari, ci pentru discipoli, adică pentru copiii Domnului, care vor să-i semene Tatălui, care vor să devină asemenea Lui. Cum să devenim ca El? Ah, trebuie găsit acest secret. Secretul, esențialul, este de a face eforturi, de a se priva de ceva, cât de mic, de a smulge ceva, de a da din tine însuși puțin, până a da toată viața, deci acesta este cel mai mare dar. Fiindcă, există mulți care dau câte ceva, oh, la la la, dau cerșetorilor bănuți, și se spune, pe undeva, că vor ajunge în Paradis, fiindcă acolo se găsește milostenia! Ah, ah, ah, dacă ar fi fost așa! Dacă atât ar fi fost de ajuns pentru salvare, atunci o mulțime de oameni ar fi reușit să o facă. Dar, nu înseamnă nimic lucrul acesta; este zero. În interior nu se sacrifică nimic, din slăbiciunile, pasiunile, mâniile, aviditățile noastre. Iar în exterior, dăm câteva fărâmituri, câteva haine găurite și uzate, pantofii ruși, ceva care este inutil, de care trebuie să ne debarasăm, o mobilă zgâriată, și atât, iată ce oferă oamenii... Dar de a da, de a smulge, a extirpa ceva din propriul caracter, nu mulți oameni o fac, și aici se află adevăratul sacrificiu. Oh, ce lungă și vastă este această problemă, voi încerca acum s-o reduc, s-o condensez, fiindcă, dacă ne-am opri asupra exemplelor întâlnite în viață, câte cazuri nu am găsi...

Iată, în rezumat, răsăritul soarelui, soarele însuși, pot reprezenta pentru noi cel mai mare avantaj în a învăța, a ne exercita să dăm, altfel ne vom afla mereu în întuneric, a dori numai să luăm, fără a acționa asupra altora și a noastră înșine, asupra naturii însăși, înseamnă să acționăm de o manieră dăunătoare, fără a vedea consecințele. Gânditorii, filozofii și literații nu s-au aplecat până la capăt, spre a vedea cum acționează aceasta. Ei bine, iată, înăuntru se produc acumulări, fermentări, putreziciuni, și apoi apar la masă viermii, șobolanii. Atunci omul începe să fie în pericol. A fi prea egoist, prea singular, aceasta înseamnă blocarea multor canale. De ce? Pentru că atunci nu este nimic care curge, priviți, de exemplu, un izvor. Ce există lângă izvor, când apa este infectată, când izvorul seacă? Ah, atunci există impurități, există frunze, lucruri care stagnează... Și apoi, există ploaia, noroiul. Și iar fermentări, mici larve, râme, broaște, mormoloci, toate mizeriile, urmate de o odoare de nesuportat, și asta pentru că, pur și simplu, izvorul a secat! Aceasta este personalitatea. Personalitatea este un lucru stagnant, din alt punct de vedere, cu toate că este activă, energetică, descurcăreață, da, nimic nu este mai descurcăreț decât personalitatea. Ea se

descurcă! Pentru că ea vrea să mănânce, să bea, vrea să se joace, deci este cea mai descurcăreață. Din acest punct de vedere, ea este activă, dinamică, este extraordinară. Individualitatea nu este așa, ea nu este atât de descurcăreață, nu, nu, nu. Ea nu este atât de activă, de dinamică, promptă, rapidă, violentă, nu, nu. Ea este mult mai calmă, mult mai liniștită, se oprește uneori, dar ce este formidabil la ea, este că mereu curge, curge, și redă, fertilizează, luminează, însuflețește. Iată ce este formidabil.

Atunci, deci individualitatea reprezintă izvorul, și personalitatea - este prezentă aici când individualitatea se oprește - devine mocirlă, neliniște, este rău mirositoare. Aceasta, pentru că a acumulat prea multă mizerie, multe lucruri inutile. Dar, când individualitatea începe să se manifeste, oh, la la la, este uimitoare această abundență, această iubire, bunătate, puritate, lumină și generozitate, toate aruncate asupra omului, care este spălat, curățat, strălucitor și fericit. Fiindcă atunci când te speli, ești curat, te simți mai lejer, mai bine dispus, murdăria s-a dus, altfel devine apăsătoare. Când nu știi să te speli, nici măcar nu vezi clar. Da. Când te speli pe ochi, vezi mai bine, înțelegi mai bine, te simți mai bine. Prin simpla spălare a feței, dimineața, declanșați în voi o inteligență, percepții foarte clare, iar dacă rămâneți nespălați, veți vedea că ceva nu merge.

Atunci, dragii mei, începeți să mă înțelegeți? Câte unul dorește să crească, să se depășească, să evolueze, ei bine, este foarte ușor. "Cum ușor, veți spune, de foarte nuți ani eu lucrez, fac ceva și nu evoluez." Ah, pentru că esențial, aici, este legea strălucirii, aceea de a da, a sacrifica, pe care n-ați aplicat-o. Tot ceea ce faceți este să adunați, chiar când citiți, când studiați, da, mereu să iei, să te îmbogățești. Numai atunci când începeți să dați ceea ce ați adunat în universități, ori în cărți, sau în orice altă parte, atunci, în acel moment, veți reuși. Ei muncesc, dar mereu pentru a lua, pentru a crește, a deveni mai puternici, a crea ramificații, dar ele sunt adevărate tentacule pentru a lua, nu pentru a da; oh, la la, și cineva îmi va spune:" Dar ce-mi povestiți, eu sunt condus de legea extinderii, a caselor, a sucursalelor, care este chiar legea individualității".

Chiar Iisus, care cunoștea toate aceste lucruri, dar nu le-a prezentat așa, nu le-a explicat așa, pentru că nu erau condiții, erau necesari ani de zile, iar el nu avea timp, era foarte limitat de timp, a trebuit să... Dar, când înțelegi bine lucrurile și le măsoară cu principiile, cu regulile Învățămintului nostru, vom vedea că Iisus cunoștea, cu exactitate aceste lucruri. Și dovada, când s-a prezentat tânărul care spunea:" Aș vrea să te urmez, aș vrea să fiu ca Tine, Doamne", el i-a spus:" Ai îndeplinit poruncile?" " Ah, da,

da”, spuse el, “ Bine, uite ce-ți mai rămâne, să dai tot, să împarți tot, întreaga ta bogăție, și apoi, urmează-mă”. El a reflectat, nu ajunsese încă acolo, nu a înțeles ce era de dat, de lepădat, și nu l-a urmat!... De ce i-a cerut Iisus așa ceva? Pentru că El cunoștea cele două legi: aceea de a lua, și aceea de a dărui. Pentru ce să dai? Pentru a te elibera, pentru a-l putea urma și deveni ca soarele, fiindcă soarele dă și pământul primește. Ah, tânărul nu era încă evoluat, capabil să înțeleagă.

Ei, nu este oare același lucru? Același lucru, sub diferite forme, vedeți. Acum, cei care au înțeles că, urcând pe stâncă, la răsăritul soarelui, privesc soarele cu alți ochi, oh, la la, vor avea rezultate fantastice, pentru că totul se află în înțelegere. Astfel, dacă nu înțelegem importanța acestui fenomen reprezentat de răsăritul soarelui, nu am beneficia nici dacă am privi ore în șir, sau ani de zile, aproape toată viața. Pentru că omul nu va ajunge să declanșeze lucruri magice, formidabile, înăuntrul lui; numai prin înțelegere profundă și adevărată se pot declanșa lucrurile, atunci omul se va transforma mult mai rapid, va deveni ca soarele și va începe să dăruiască, să dăruiască, să dăruiască. Cum se va simți apoi? Ca niciodată. Va constata că niciodată nu a fost atât de bogat, de lucid, de mulțumit, de fermecat și împlinit, mai tare și mai puternic, mai rezistent ca înainte. Și înainte, înainte, se îmbăta, se sufoca, suferea, de ce? Pentru că era sub influența pământului, a personalității. Personalitatea îl clătina, îl dirija, îl proiecta contra zidurilor, a lumii, și toată viața se derula între războaie și bătălii.

DRAGOSTEA DE DUMNEZEU REZOLVĂ TOATE PROBLEMELE.

Un minut de meditație.

Rugăciune:

Doamne, nu-mi da prea mult, ca să nu Te uit, și nu mă lipsi de prea mult, ca să nu mă revolt.